Категорія справи № **824/16/25: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи окремого провадження; Справи про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, з них:.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **20.05.2025.** Забезпечено надання загального доступу: **21.05.2025.**
Дата набрання законної сили: **12.05.2025**
Номер судового провадження: **не визначено**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Унікальний номер справи: 824/16/2025 Суддя-доповідач - Таргоній Д.О.

Номер провадження: 22-вк/824/29/2025

УХВАЛА

12 травня 2025 року м. Київ

Київський апеляційний суд у складі

судді судової палати з розгляду цивільних справах **Таргоній Д.О.,**

за участю секретаря Доброванової О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за заявою Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання, подану представником заявника - адвокатом Мороз Іриною Василівною, про визнання і надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01 липня 2023 року у справі № 26725/HBH за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнаннядо Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» про стягнення суми боргу в розмірі 83 626 807,82 євро, з яких 11 239 442,97 євро у формі простих відсотків за ставкою 7% річних на основну суму, починаючи з 01 серпня 2021 року до дати винесення остаточного арбітражного рішення, простих відсотків за ставкою 7% річних на непогашений залишок основної суми, починаючи з дати винесення остаточного арбітражного рішення до повної оплати основної суми, витрат стягувача в розмірі 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів, арбітражні витрати (включаючи гонорари та витрати арбітражного суду), на суму 537 000,00 євро, прості відсотки на 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів, арбітражні витрати, а також непогашений залишок цих сум за ставкою 8,583% річних починаючи з дати винесення арбітражного рішення до сплати, -

ВСТАНОВИВ:

17 лютого 2025 року представник Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання - адвокат Мороз Ірина Василівна подала до Київського апеляційного суду заяву про визнання і надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01 липня 2023 року у справі № 26725/HBH за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання(Стягувач) до Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» (Боржник) про стягнення суми боргу в розмірі 83 626 807,82 євро, з

яких 11 239 442,97 євро у формі простих відсотків за ставкою 7% річних на основну суму, починаючи з 01 серпня 2021 року до дати винесення остаточного арбітражного рішення, простих відсотків за ставкою 7% річних на непогашений залишок основної суми, починаючи з дати винесення остаточного арбітражного рішення до повної оплати основної суми, витрат стягувача в розмірі 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів, арбітражні витрати (включаючи гонорари та витрати арбітражного суду), на суму 537 000,00 євро, прості відсотки на 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів, арбітражні витрати, а також непогашений залишок цих сум за ставкою 8,583% річних починаючи з дати винесення арбітражного рішення до сплати.

В обґрунтування заяви зазначає, що 01 липня 2023 року Міжнародним арбітражем при Міжнародній торговій палаті відповідно до Арбітражного Регламенту Міжнародної Торгової Палати, чинного з 01 січня 2021 року було прийняте остаточне арбітражне рішення у справі № 26725/HBH за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання (англ. "China National Building Materials and Equipment Import & Export Corporation") (далі "**Стягувач**") проти **Публічного акціонерного товариства "Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк"** (ПАТ "Промінвестбанк") (далі "**Боржник**").

Цим Арбітражним рішенням було задоволено позовні вимоги Стягувача, а саме зобов`язано Боржника сплатити на користь Стягувача:

1) основну суму непогашених гарантій в розмірі 83 626 807, 82 євро;

2) прості відсотки в розмірі 11 239 442, 97 євро за ставкою 7% річних на основну суму, починаючи з 1 серпня 2021 року до дати винесення Арбітражного рішення;

3) прості відсотки за ставкою 7% річних на непогашений залишок основної суми, починаючи з дати винесення Арбітражного рішення до повної сплати основної суми;

4) витрати Стягувача в розмірі 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, і 3 000 000,00 китайських юанів;

5) арбітражні витрати (включаючи гонорари та витрати арбітражного суду) на суму 537 000, 00 євро;

6) прості відсотки на суми, зазначені в підпунктах (4) та (5) вище, а також непогашений залишок цих сум за ставкою 8.583% річних, починаючи з дати винесення Арбітражного рішення до сплати.

Боржник на вимогу Стягувача добровільно Арбітражне рішення не виконав.

У зв`язку з цим, Стягувач звертається до суду із цією заявою про визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення згідно з частиною 1 статті 474 Цивільного процесуального кодексу України, відповідно до якого рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо його визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Міжнародним договором, який передбачає визнання та виконання міжнародних арбітражних рішень, є Конвенція про визнання та виконання арбітражних рішень від 10 червня 1958 року (м. Нью-Йорк, США), яка набрала чинності для України 8 січня 1961 року. Україна та Китайська Народна Республіка є сторонами Конвенції.

18 березня 2025 року представник Боржника, Публічного акціонерного товариства «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК» - Караченцев А.Ю. подав заперечення на заяву про визнання та надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01 липня 2023 року у справі № 26725/HBH, в обґрунтування яких зазначив наступне.

У зв`язку із широкомасштабним вторгненням Російської Федерації на територію України та з огляду на те, що ПАТ «Промінвестбанк» перебував у власності та під контролем ВЕБ.РФ (акціонером та

власником 100% статутного капіталу (контролером) ВЕБ.РФ є Російська Федерація, яка визнана Україною країною агресором), на підставі рішення Правління Національного банку України від 25 лютого 2022 року № 90-рш/БТ «Про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово- інвестиційний банк» та рішення виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 25 лютого 2022 року № 130 «Про початок процедури ліквідації ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК» та делегування повноважень ліквідатора банку» було розпочато процедуру ліквідації ПАТ «Промінвестбанк».

Уповноваженою особою Фонду гарантування вкладів фізичних осіб з делегуванням усіх повноважень ліквідатора ПАТ "АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК", визначених Законом України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (далі - Закон), зокрема, статтями 37, 38, 47-52, 521, 53 Закону, призначено Караченцева Артема Юрійовича строком на три роки з 25 лютого 2022 року до 24 лютого 2025 року включно.

18.11.2024 р. виконавчою дирекцією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб прийнято рішення № 1162 щодо продовження строку управління майном (активами) ПАТ «АКЦІОНЕРНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ ПРОМИСЛОВО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ БАНК» на строк дії воєнного стану в Україні та 6 місяців з дати його припинення чи скасування.

Уповноважена особа Банку звертає увагу, що Закон про СГВФО встановлює спеціальну процедуру пред`явлення майнових вимог до банку та їх задоволення в порядку та черговості, передбаченої цим законом.

Відкликання банківської ліцензії та початок ліквідації банку зумовлює для позивача настання відповідних правових наслідків, зокрема запровадження спеціальної процедури пред`явлення майнових вимог до банку у порядку, передбаченому Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб.

Діючи згідно передбаченої Законом про СГВФО процедури, Фонд частково акцептував вимоги Позивача в сумі еквівалентній 10 232 515,72 євро, а отже відповідно до законодавства України у Позивача, як кредитора, виникло право на судове оскарження в судах України рішення Фонду про часткове визнання його кредиторських вимог та надавати суду докази наявності іншої суми кредиторських вимог.

Представник Боржника наголошує, що з початку процедури ліквідації банку Законом про СГВФО встановлений виключно судовий (на рівні українських судів) порядок оскарження дій Відповідача щодо акцептування вимог кредиторів, і цей предмет спору не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу.

На стягувача в даному випадку поширюються обмеження щодо задоволення майнових вимог, впроваджені цим Законом, а тому такі вимоги не можуть бути задоволені поза межами ліквідаційної процедури банку в окремому позовному провадженні, оскільки вимоги стягувача, які не включені до реєстру акцептованих вимог кредиторів, задоволенню не підлягають і вважаються погашеними.

Вказує, що перед початком розгляду спору Міжнародним Арбітражним Судом при Міжнародній Торговій Палаті ПАТ «Промінвестбанк» подавав аналогічні заперечення щодо юрисдикції Арбітражного суду у даному спору, однак вони не були взяті до уваги.

Представник Боржника посилається на правові висновки, наведені в постанові Верховного Суду від 25 січня 2025 р. по справі № 910/3006/24, де зазначено наступне: «в силу вимог спеціального закону «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» задоволення вимог окремого кредитора - юридичної особи, заявлених поза межами ліквідаційної процедури банку, у т. ч. на підставі судового рішення не допускається, оскільки в такому випадку активи з банку виводяться, а заборгованість третіх осіб перед банком збільшується, що порушує принцип пріоритетності зобов`язань неплатоспроможного банку за вкладами фізичних осіб, гарантованими Фондом».

Вказує, що на підставі ст. 49 Закону «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» будь-які вимоги, що надійшли після закінчення цього строку, вважаються погашеними, крім вимог вкладників

у межах гарантованої Фондом суми відшкодування за вкладами. Наведене також узгоджується з п. 11 ч. 4 ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження», якою передбачено, що виконавчий документ повертається стягувачу органом державної виконавчої служби, приватним виконавцем без прийняття до виконання протягом трьох робочих днів з дня його пред`явлення, якщо Фондом гарантування вкладів фізичних осіб прийнято рішення про початок процедури тимчасової адміністрації або ліквідації банку. Отже виконавчі документи, видані судом або іншим органом не можуть бути виконані.

Посилаючись на те, що визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення є втручанням у публічний порядок та суверенні права України, просить відмовити у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу при Міжнародній торговій палаті №26725/HBH від 01 липня 2023 року.

07 квітня 2025 року представник стягувача - адвокат Мороз І.В. подала до суду відповідь на заперечення на заяву про визнання та надання дозволу на виконання рішенням Міжнародного арбітражу при Міжнародній торговій палаті від 01 липня 2023 року №26725/HB, в яких наголошує на відсутність передбачених законом підстав для відмови суду у визнанні та на данні дозволу на виконання Арбітражного рішення.

Зазначає, що Фонд гарантування вкладів фізичних осіб Рішенням № 150 від 04 березня 2022 року затвердив спеціальну процедуру подання заяв про визнання вимог кредитора та затвердження реєстру акцептованих вимог. Формування реєстру було здійснено ФГВФО в односторонньому порядку. 11 серпня 2022 року ФГВФО повідомив, що вимоги Стягувача були акцептовані частково в сумі 339 419 709,19 грн. А з відповіді на адвокатський запит від 05 жовтня 2022 року Стягувачу стало відомо, що ФГВФО визначив суму грошових зобов`язань Боржника на підставі балансових даних за рахунками, за якими обліковувалась заборгованість Стягувача перед Боржником на момент початку процедури ліквідації банку. Такий підхід означає, що сума, акцептована з боку ФГВФО є неповною, оскільки вона не врахувала всієї сукупності заборгованостей Боржника перед Стягувачем за всіма виданими Гарантіями.

Стягувач, не погодившись із сумою акцептованих вимог, 15.12.2022 року звернувся до ФГВФО із заявою про акцептування повної суми кредиторських вимог за заборгованістю, з задоволенні якої стягувачу було відмовлено.

Поряд із цим, питання розміру заборгованості Боржника перед Стягувачем було предметом арбітражного розгляду з 01 грудня 2021 року по 01 липня 2023 року, коли Арбітражний суд визначив повну суму грошових зобов`язань Боржника перед Стягувачем, які виникли ще до початку процедури ліквідації.

Отримавши вказане Арбітражне рішення, Стягувач ще раз звернувся до ФГВФО із заявою про акцептування повної суми кредиторських вимог Стягувача у розмірі 3 867 986 151,98 грн.

11.09.2023 року ФГВФО вкотре відмовив Стягувачу в акцептуванні повної суми кредиторських вимог, оскільки Реєстр акцептованих вимог кредиторів боржника було сформовано на підставі балансових даних на дату початку процедури ліквідації і заявив, що інших підстав для включення вимог Стягувача до реєстру акцептованих вимог кредиторів немає.

З цього випливає, що Боржник відмовляється визнавати повну суму кредиторських вимог Стягувача.

Представник Стягувача також зазначає, що посилаючись на порушення публічного порядку, як на підставу для відмови у задоволенні заяви про визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення, Боржник робить фундаментально хибні висновки стосовно суті публічного порядку, а також стосовно нібито втручання потенційного рішення про визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення в ліквідаційну процедуру Боржника.

Звертає увагу, що Арбітражне рішення має суто комерційний характер, не стосується питань економічної безпеки, державного суверенітету, конституційного ладу або інших фундаментальних засад, які становлять основу існуючого ладу в державі.

Ухвалою Київського апеляційного суду від 07 квітня 2025 року задоволено заяву Уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на ліквідацію ПАТ «ПРОМІНВЕСТБАНК» - Караченцева Артема Юрійовича. Залучено Фонд гарантування вкладів фізичних осіб до участі у даній справі в якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні боржника.

24 квітня 2025 року Фонд гарантування вкладів фізичних осіб направив на адресу суду заперечення на заяву про визнання та надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду у справі №824/16/2025. Вказує, що визнання та надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду від 01 липня 2023 року у справі № 26725/НВН буде суперечити публічному порядку України, оскільки вимоги стягувача до банку, у якому введена тимчасова адміністрація та/ або запроваджена процедура ліквідації, можуть бути пред`явлені лише в межах процедури, визначеної Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

У судовому засіданні представник заявника - адвокат Мороз І.В. підтримала заяву, просила її задовольнити, стягнувши з боржника судовій витрати, пов`язані із розглядом заяви.

Представник ПАТ «ПРОМІНВЕСТБАНК» - адвокат Мороз С.А. у судовому засіданні проти задоволення заяви заперечував, просив відмовити в її задоволенні, врахувавши доводи, викладені у запереченні на заяву.

Представник Фонду гарантування вкладів фізичних осіб - Цуканова С.Г. у судовому засіданні також висловила заперечення проти задоволення заяви, просила відмовити заявнику.

Заслухавши пояснення представників стягувача, боржника та заінтересованої особи, дослідивши матеріали справи та заявлені вимоги, апеляційний суд дійшов висновку, що заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01 липня 2023 року підлягає задоволенню з наступних підстав.

Судом встановлено, що15 листопада 2012 року Стягувач та компанії ТОВ «Бора Солар», ТОВ «Каліпсо Солар», ТОВ «Канарі Солар», ТОВ «Кларіон Солар» та ТОВ «Лєннет Солар» (далі - Покупці) уклали контракти, відповідно до яких Стягувач зобов'язався поставити Покупцям обладнання, а саме фотогальванічні елементи, а Покупці повинні були їх прийняти та оплатити своєчасно і в повному обсязі.

28 грудня 2012 року Боржник видав на користь Стягувача п'ять гарантій у вигляді SWIFT-повідомлень, відповідно до яких Боржник, виступаючи гарантом, брав на себе зобов`язання виконати зобов`язання Покупців щодо оплати за Контрактами у разі їх невиконання самими Покупцями на загальну суму 213 876 574, 00 євро (далі - гарантії).

Стягувач належним чином виконав свої зобов`язання за Контрактами, поставивши покупцям обладнання (фотогальванічні елементи) у кількості та такої якості, як передбачено Контрактами, та надав Покупцям оригінали усіх документів, зазначених у п. 2.6 Контрактів. Покупці прийняли поставлений товар та товарні документи та не заявили жодних претензій щодо якості та/або кількості товару.

За період з березня 2014 року Покупці оплатили на користь Стягувача близько 20 171 232,50 євро, які підлягали оплаті відповідно до Контрактів, що визнається обома сторонами.

Однак, починаючи з березня 2014 року Покупці безпідставно та неправомірно перестали виконувати свої зобов`язання щодо оплати відповідно до графіку оплат, передбачених контрактом.

У результаті невиконання покупцями своїх зобов`язань щодо оплати за Контрактами, Стягувач звернувся до Боржника з вимогами здійснити оплати за поставлений товар замість покупців відповідно до умов укладених Гарантій. Стягувач також надав Боржнику всі передбачені умовами Гарантій супровідні документи.

У квітні 2015 року Стягувач та Покупці провели переговори стосовно питання неоплати Покупцями повних сум за Контрактами та 09 квітня 2015 року уклали додаткові угоди до Контрактів, відповідно

до яких в обмін на погодження нового графіку здійснення оплат, ціна кожного з Контрактів буде збільшена.

В результаті збільшення сум, що підлягають оплаті за Контрактами, 09 грудня 2015 року Стягувач та Боржник погодили відповідне збільшення сум, що підлягають оплаті за Гарантіями, враховуючи суми, сплачені Боржником на користь Стягувача.

Як наслідок, враховуючи суми, сплачені Боржником на користь Стягувача, та збільшення сум Гарантій відповідно до змін від 09 грудня 2015 року, станом на 09 грудня 2015 року загальна сума, яка підлягала оплаті Боржником на користь Стягувача за умовами Гарантій складала 165 065 074,98 євро.

Одна з Гарантій була повністю оплачена Боржником.

Після чергового раунду переговорів, 18 грудня 2017 року Стягувач і Боржник уклали Мирову угоду, за якою Стягувач і Боржник ще раз підтвердили розмір неоплачених Боржником сум відповідно до Гарантій та, відповідно, домовилися про їх подальшу оплату за Гарантіями до 31 травня 2025 року.

За період з моменту укладення Мирової Угоди до березня 2020 року Боржник здійснював платежі на користь Стягувача.

Проте, починаючи з березня 2020 року, Боржник неправомірно та безпідставно відмовився виконувати свої зобов`язання за Гарантіями та Мировою угодою.

З березня 2020 до листопада 2021 року Стягувач звертався до Боржника з вимогами щодо оплати за умовами та графіками оплат, передбаченими Мировою угодою, надаючи усі необхідні супровідні документи. У відповідь Боржник неправомірно відмовився здійснювати оплати, які мали бути здійснені відповідно до умов Мирової угоди та Гарантій.

Як наслідок, Боржник не виконав свої зобов`язання в частині оплати гарантій на суму 83 626 807,82 євро.

З огляду на несплату Боржником сум, які мали бути сплачені відповідно до умов Мирової угоди та гарантій, Стягувач звернувся до арбітражного суду з метою вирішення арбітражного спору.

Відповідно до п. 5.2 Мирової угоди від 18 грудня 2017 року будь-який спір, що виникає у зв`язку з виконанням зобов`язань за цією Угодою, передається до Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати трьома арбітрами (кожна Сторона призначає одного арбітра, які потім обирають третього арбітра). Місцем арбітражу є Гонконг. Мова арбітражного розгляду - англійська. Рішення арбітражного суду є остаточним ті обов`язковим для Сторін.

Окрім того, укладені між сторонами гарантії також містили арбітражне застереження про врегулювання усіх спорів, зокрема: «Будь-які суперечки, що виникають у звязку із дійсністю, тлумаченням або виконаннями цієї Банківського гарантії, які не можуть бути вирішені мирним шляхом, повинні бути остаточно врегульовані відповідно до Арбітражного регламенту Міжнародної торгової палати трьома арбітрами, призначеними відповідно до зазначеного регламенту з урахуванням того, що кожен: (і) гарант і (і) Бенефіціар вибирає одного арбітра, а третій вибирається двома призначеними арбітрами. Арбітраж проводиться в Гонконзі і ведеться англійською мовою будь-яке арбітражне рішення, видане призначеними арбітрами, є остаточним і обов`язковим. Всі витрати та видатки, пов`язані з арбітражем, оплачуються кожною стороною відповідно до рішення арбітру».

Встановлено, що Стягувач ініціював арбітражний процес 01 грудня 2021 року, подавши запит до Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати, запропонувавши в якості арбітра кандидатуру пана Джона Марріна для затвердження Міжнародним арбітражним судом. Міжнародний арбітражний суд затвердив пана Джона Марріна .

Зі змісту рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01 липня 2023 року вбачається, що Боржник не скористався своїм правом на призначення арбітра. Внаслідок цього 15 вересня 2022 року, відповідно до ст. 13 (4) регламенту Міжнародної торгової палати (регламент МТП) суд МТП прямо призначив пана Бернарда Едера арбітром. Пан Маррін та пан Едер призначили

пана Ансельмо Рейеса головуючим арбітром. Генеральний секретар МТП підтвердив призначення пана Рейеса як головуючого арбітра.

Боржник надавав відповідь на запит про арбітраж, одна надалі не брав активної участі в арбітражному розгляді.

01 липня 2023 року Міжнародним арбітражем при Міжнародній торговій палаті відповідно до Арбітражного Регламенту Міжнародної Торгової Палати, чинного з 01 січня 2021 року було прийняте остаточне арбітражне рішення у справі № 26725/HBH за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання (англ. "China National Building Materials and Equipment Import & Export Corporation") проти **Публічного акціонерного товариства "Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк"** (ПАТ "Промінвестбанк").

Цим Арбітражним рішенням було задоволено позовні вимоги Стягувача, а саме зобов`язано Боржника сплатити на користь Стягувача:

1) основну суму непогашених гарантій в розмірі 83 626 807, 82 євро;

2) прості відсотки в розмірі 11 239 442, 97 євро за ставкою 7% річних на основну суму, починаючи з 1 серпня 2021 року до дати винесення Арбітражного рішення;

3) прості відсотки за ставкою 7% річних на непогашений залишок основної суми, починаючи з дати винесення Арбітражного рішення до повної сплати основної суми;

4) витрати Стягувача в розмірі 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, і 3 000 000,00 китайських юанів;

5) арбітражні витрати (включаючи гонорари та витрати арбітражного суду) на суму 537 000, 00 євро;

6) прості відсотки на суми, зазначені в підпунктах (4) та (5) вище, а також непогашений залишок цих сум за ставкою 8.583% річних, починаючи з дати винесення Арбітражного рішення до сплати.

Правовідносини щодо надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу на території України врегулюванні статтею V Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року (Нью-Йорк), яка набула чинності для України 10 січня 1961 року (далі - Нью-Йоркська конвенція), та Законом України "Про міжнародний комерційний арбітраж".

На рівні внутрішнього законодавства правило обов`язковості визнання та виконання арбітражного рішення при поданні до компетентного суду письмового клопотання (заяви) закріплено у частині першій статті 35 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж". Цей Закон застосовується до міжнародного комерційного арбітражу, якщо місце арбітражу знаходиться на території України, однак положення, передбачені статтями 8, 9, 35 і 36 цього Закону, застосовуються і в тих випадках, коли місце арбітражу знаходиться за кордоном (стаття 1).

Відповідно до частини першої статті 35 Закону Україну "Про міжнародний комерційний арбітраж" арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов`язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36 цього ж Закону.

Визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу - це поширення законної сили такого рішення на територію України і застосування засобів примусового виконання в порядку, встановленому ЦПК України.

Порядок розгляду і правовий механізм вирішення заяви про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу визначені в главі 3 розділу IX ЦПК України "Визнання та виконання рішень іноземних судів, міжнародних комерційних арбітражів в Україні, надання дозволу на примусове виконання рішень третейських судів".

Згідно з статтею 474 ЦПК України рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

У разі якщо визнання та виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше.

Частинами першою - третьою статті 475 ЦПК України визначено, що питання визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом за заявою стягувача відповідно до цієї глави, якщо боржник має місце проживання (перебування) або місцезнаходження на території України. Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України, або його місце проживання (перебування) чи місцезнаходження невідоме, то питання про надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом, якщо на території України знаходиться майно боржника. Заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу подається до апеляційного суду, юрисдикція якого поширюється на місто Київ, протягом трьох років з дня прийняття рішення міжнародним комерційним арбітражем.

Форма, зміст заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, документи, що до неї додаються, визначені статтею 476 ЦПК України.

Визнання та виконання арбітражних рішень передбачено Нью-Йоркською конвенцією, відповідно до статті 3 якої кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення як обов`язкові і приводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання і приведення у виконання цих рішень, на умовах, викладених у нижченаведених статтях. До визнання і приведення у виконання арбітражних рішень, до яких застосовується ця Конвенція, не повинні застосовуватися істотно більш обтяжливі умови або більш високі мита або збори, ніж ті, які існують для визнання і приведення у виконання внутрішніх рішень.

У статті 478 ЦПК України і статті 36 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" передбачено, що суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що:

а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або

б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

ґ) рішення ще не стало обов`язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що: а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

У пункті 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 "Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України`судам роз`яснено, що клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни.

Тлумачення вказаних норм свідчить, що при вирішенні питання про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу суд не може оцінювати його правильність по суті чи вносити будь-які зміни до його змісту, а перевіряє лише дотримання строків звернення з клопотанням, дотримання вимог процесуального закону щодо його форми і змісту та наявність обставин, які можуть бути підставою для відмови в задоволенні заяви.

При цьому тягар доведення наявності підстав для відмови у визнанні і виконанні арбітражного рішення покладається на сторону, яка заперечує проти заяви стягувача.

За положеннями статей 12, 13 ЦПК України суд розглядає справу не інакше як за зверненням особи, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах заявлених нею вимог і на підставі доказів, поданих учасниками справи або витребуваних судом у передбачених цим Кодексом випадках. Збирання доказів у цивільних справах не є обов`язком суду, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

Відповідно до вимог статті 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом. Докази подаються сторонами та іншими учасниками справи. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях.

Як вбачається з матеріалів справи, заявник звернувся до належного суду із заявою про визнання і надання дозволу на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01липня 2023 року в межах встановленого законом строку (стаття 475 ЦПК України), заявником до заяви долучено документи згідно з переліком, передбаченим статтею 476 ЦПК України.

На час звернення компанії Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання(англ. China National Building Materials and Equipment Import&Export Corporation) до суду із заявою рішення арбітражу вступило в законну силу, було остаточним для сторін та підлягало виконанню.

ПАТ «Промінвестбанк» був належним чином повідомлений про арбітражний розгляд справи № 2672/ НВН відповідно до Регламенту МТП і його представник заявляв заперечення щодо наявності компетенції у міжнародного комерційного арбітражу для розгляду справи, посилаючись на те, що державна політика України щодо ліквідації банків відображена в Законі України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб». Це Закон визначає відносини між Банком, який проходить процедуру ліквідації, та його кредиторами, а також процедури, які треба виконати в процесі ліквідації. Представник Боржника зазначав, що претензії Стягувача за цим арбітражним провадженням мають розглядатись в українському суді українською мовою, і арбітражний суд не має юрисдикції для винесення рішення за цим питанням.

Мирова угода, як і Гарантії, підписані між сторонами, містять арбітражне застереження, недійсними не визнавалися, а рішення арбітражним судом винесено щодо спору, який виник з підстав невиконання Боржником Мирової угоди та наданих Гарантій.

Частиною першою статті 7 Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" визначено, що арбітражна угода - це угода сторін про передачу до арбітражу всіх або певних спорів, які виникли або можуть виникнути між ними в зв`язку з будь-якими конкретними правовідносинами, незалежно від того, чи мають вони договірний характер чи ні. Арбітражна угода може бути укладена у вигляді арбітражного застереження в контракті або у вигляді окремої угоди.

Згідно зі статтею II Нью-Йоркської конвенції кожна договірна держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов`язуються передавати в арбітраж усі або будь-які спори, що виникли або можуть виникнути між ними в зв`язку з будь-яким конкретним договірним або іншим правовідношенням,

об`єкт якого може бути предметом арбітражного розгляду. Термін "письмова угода" включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, що підписана сторонами, або що міститься в обміні листами або телеграмами.

У постанові Верховного Суду від 10 лютого 2022 року у справі № 824/116/21 зазначено, що "арбітражна угода володіє позитивним і негативним ефектом: вона зобов`язує сторони передавати спори в арбітраж і надавати складу арбітражу компетенцію щодо спорів, охоплених арбітражною угодою (позитивний ефект). Якщо виникає спір, який відноситься до обсягу арбітражного угоди, будь-яка зі сторін може передати його на розгляд складу арбітражу. З іншої сторони, арбітражна угода перешкоджає сторонам у спробах вирішити їх спори в суді (негативний ефект). Уклавши арбітражну угоду, сторони визначили інший обов`язковий для них порядок реалізації належних їм прав на використання судових засобів правового захисту, саме у певному (або певних) міжнародному комерційному арбітражеві. Сторона, яка уклала арбітражну угоду, не може ігнорувати такі її умови і замість обраного арбітражу звернутися до суду держави, який був би компетентним на вирішення спору за умови відсутності укладеної між сторонами подібної арбітражної угоди. Відповідно до принципу "competence-competence" арбітражний суд наділений повноваженнями вирішувати питання, чи має він компетенцію на розгляд того чи іншого спору між сторонами арбітражного застереження".

Отже, уклавши арбітражне застереження, сторони реалізували своє волевиявлення на звернення до міжнародного комерційного арбітражу і повинні виконувати обов`язки, які випливають з арбітражного застереження.

Встановлено, що рішення рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01липня 2023 року не було оскаржене боржником та набрало законної сили. Таким чином, питання про виконуваність арбітражної угоди вже вирішене.

Вказане рішення ухвалено щодо спору, передбаченого арбітражною угодою, яка укладена в письмовій формі у вигляді арбітражного застереження, викладеного в Гарантіях від 28 грудня 2012 року та Мировій угоді від 18 грудня 2017 року.

Так, під час вирішення питання про визнання рішення міжнародного комерційного арбітражу та надання дозволу на його виконання суд має обмежену компетенцію (враховуючи те, що сторони добровільно довірили вирішення спору арбітражу), не здійснює оцінки законності та обґрунтованості рішення міжнародного комерційного арбітражу по суті вирішення спору, правильності або неправильності сум, які міжнародний комерційний арбітраж визнав такими, що підлягають стягненню, а лише встановлює наявність або відсутність підстав для відмови у задоволенні заяви про видачу виконавчого документа, визначених законом. Закон містить вичерпний перелік процесуальних форм судового контролю, будь-яке інше втручання судів у рішення міжнародного комерційного арбітражу є неприпустимим.

Заперечуючи проти задоволення заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, Боржник стверджує про наявність підстав для відмови у задоволенні заяви, передбачених пунктами а) та б) частини другої статті 478 ЦПК України, частини 2 статті 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», а також статті V Нью-Йоркської Конвенції, а саме:

- спір не міг бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу;

- визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення є втручанням у публічний порядок та суверенні права України.

Так, посилаючись на положення Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», Боржник стверджує, що майнові вимоги можуть бути пред`явлені до нього лише в порядку процедури, визначеної положеннями цього Закону, а спори щодо акцептування вимог кредиторів підлягають вирішенню в судовому порядку.

Суд вважає такі доводи Боржника помилковими, оскільки арбітражні угоди є чинними, а процедура ліквідації банку не впливає на арбітражне провадження.

Закон України "Про міжнародний комерційний арбітраж" не містить прямої заборони щодо передачі на розгляд міжнародного комерційного арбітражу спорів, що виникають між сторонами, одною з яких є банк, що перебуває в процедурі ліквідації, а національне законодавство не містить положень про вплив розпочатої ліквідаційної процедури в банку в порядку вимог Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» на арбітраж.

З огляду на наведене апеляційний суд відхиляє доводи боржника про неарбітрабельність даного спору.

Суд відхиляє також аргументи Боржника про те, що визнання та виконання рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01 липня 2023 року у справі № 26725/HBH порушує публічний порядок України.

Публічний порядок будь-якої країни включає фундаментальні принципи і засади правосуддя, моралі, які держава бажає захистити навіть тоді, коли це не має прямого стосунку до самої держави; правила, які забезпечують фундаментальні політичні, соціальні та економічні інтереси держави (правила про публічний порядок); обов`язок держави з дотримання своїх зобов`язань перед іншими державами та міжнародними організаціями. Це ті незмінні принципи, які виражають стабільність міжнародної системи, зокрема суверенітет держави, невтручання у внутрішні справи держав, забезпечення територіальної цілісності тощо.

Застереження про порушення публічного порядку як підстава для скасування рішення міжнародного комерційного арбітражу є механізмом, який закріплює пріоритет державних інтересів над приватними, охороняє суспільні відносини від негативних впливів на них. Тобто правова концепція публічного порядку існує для того, щоб захистити державу від іноземних арбітражних рішень, які порушують діючі в державі фундаментальні принципи справедливості і правосуддя.

Ці положення покликані встановити правовий бар`єр на шляху рішень, ухвалених всупереч фундаментальним процесуальним і матеріально-правовим принципам, на яких тримається публічний порядок.

Аналогічні правові висновки викладені у постанові Верховного Суду від 12 вересня 2019 року у справі № 824/256/2018 (провадження № 61-10836ав19).

Посилання на порушення публічного порядку може мати місце тільки у випадках, коли арбітражне рішення суперечить основам правопорядку держави.

Подібний правовий висновок викладений у постановах Верховного Суду від 05 вересня 2018 року в справі № 761/46285/16, від 14 січня 2021 року у справі № 824/178/19.

Згідно з частиною першою статті 47 Закону України "Про міжнародне приватне право" право, що застосовується до договору згідно з положеннями цього розділу, охоплює дійсність договору, тлумачення договору, права та обов`язки сторін, виконання договору, наслідки невиконання або неналежного виконання договору, припинення договору, наслідки недійсності договору, відступлення права вимоги та переведення боргу згідно з договором.

Застереження про публічний порядок у загальному вигляді сформульоване у міжнародних конвенціях. Зокрема, у статті 6 Конвенції ООН про право, що застосовується до міжнародної купівлі-продажу товарів, від 15 червня 1995 року встановлено, що в кожній із держав, які домовляються, застосування права, визначеного цією Конвенцією, може бути виключено з мотивів публічного порядку. Таке ж правило встановлене у статті 18 Конвенції ООН про право, що застосовується до договорів міжнародної купівлі-продажу товарів від 22 грудня 1986 року.

Основною метою застереження про публічний порядок у міжнародному праві є вирішення правових колізій різних країн.

Об`єктом застереження про публічний порядок є міжнародні приватноправові відносини, а предметом - незастосування іноземного права, яке обране для регулювання цивільно-правових відносин з іноземним елементом, якщо його застосування порушує публічний порядок держави. У

цьому разі застереження про публічний порядок врегульовує самостійну сферу суспільних відносин, яка не залежить від сфери міждержавних відносин.

Відповідно до статті 627 ЦК України сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Згідно зі статтею 629 ЦК України договір є обов`язковим для виконання сторонами.

Рішення Міжнародного арбітражного суду не створює для боржника обов`язку сплатити за щось протизаконне, не свідчить про порушення бюджетного законодавства. Рішення стосується виконання зобов`язань, які виникли між учасниками цієї справи на підставі наданих Боржником гарантій та укладеної між сторонами Мирової угоди.

Обставини, встановлені рішенням Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати, не стосуються суспільних, економічних та соціальних основ держави України, вказане рішення має виключно комерційний характер, ухвалено у спорі, передбаченому арбітражною угодою, та виключно щодо боржника, тому виконання зазначеного рішення не суперечить публічному порядку України, її незалежності, цілісності, самостійності та недоторканості, конституційним правам, свободам, гарантіям.

У своїх запереченнях на заяву, Боржник не навів доводів, яким чином визнання та надання дозволу на виконання Арбітражного рішення становитиме втручання в ліквідаційну процедуру Боржника.

При цьому, суд враховує, що Стягувач включений до Реєстру акцептованих вимог кредиторів Боржника, який сформовано на підставі балансових даних на дату початку процедури ліквідації. Вимоги Стягувача акцептовані частково в сумі 339 419 709,19 грн.

Заперечення Боржника проти заяви суд оцінює як незгоду із повною сумою кредиторських вимог Стягувача, визначеною остаточним Арбітражним рішенням.

За таких обставин апеляційний суд вважає, що рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01липня 2023 року у справі № 26725/HBH не суперечить публічному порядку України.

Застереження про порушення публічного порядку, як підстава для скасування рішення міжнародного комерційного арбітражу, є механізмом, який закріплює пріоритет державних інтересів над приватними, охороняє суспільні відносини від негативних впливів на них.

Отже, остаточність арбітражних рішень у міжнародному комерційному арбітражі повинна поважатися, за винятком надзвичайних обставин (Рекомендації Асоціації міжнародного права щодо публічного порядку, прийняті у місті Нью-Делі у 2002 році). Таких надзвичайних обставин (пункт 1 (d)) цих Рекомендацій боржник не довів.

Таким чином підстави, передбачені пунктом 2 частини першої статті 478 ЦПК України, для відмови у задоволенні заяви про визнання і надання дозволу на виконання арбітражного рішення відсутні, оскільки спір між сторонами є арбітрабельним за законодавством України та підлягав вирішенню Міжнародним арбітражним судом Міжнародної торгової палати, а арбітражне рішення, а також його визнання та виконання не порушує загальні засади правопорядку України, його зміст відповідає основоположним принципам та засадам національного законодавства, а отже не суперечить публічному порядку України.

Необґрунтована відмова у наданні дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражного суду є свого роду блокуванням такого рішення і матиме характер штучного нормативного бар`єра, який з точки зору міжнародного права є абсолютно недопустимим. Це блокування не тільки не відповідатиме цілям міжнародного арбітражу, але й буде порушувати законні права, які це арбітражне рішення може фактично надавати стягувачу в інших країнах.

Відмова у визнанні та наданні дозволу на примусове виконання на території України арбітражного рішення порушуватиме частину першу статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, становитиме втручання у право власності стягувача на присуджені грошові кошти (рішення у справі "Stran GreekRefineriesand StratisAndreadisv. Greece" від 09 грудня 1994 року, серія А, № 301-В).

Згідно із частиною першою статті 479 ЦПК України за результатами розгляду заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу суд постановляє ухвалу про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу або про відмову у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу за правилами, встановленими цим Кодексом для ухвалення рішення.

З огляду на те, що судом не встановлено підстав для відмови у визнанні та наданні дозволу на виконання рішення рішення Міжнародного арбітражного суду Міжнародної торгової палати від 01 липня 2023 року у справі № 26725/HBH за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання (англ. China National Building Materials and Equipment Import&Export Corporation) до Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» (ПАТ «Промінвестбанк») про стягнення коштів підлягає задоволенню.

Частина шоста статті 479 ЦПК України передбачає, що якщо в рішенні міжнародного комерційного арбітражу суму стягнення зазначено в іноземній валюті або валютах, суд, який розглядає це клопотання, вказує в своїй ухвалі суму стягнення у валюті, зазначеній в рішенні міжнародного комерційного арбітражу, а за заявою стягувача суд визначає суму стягнення в національній валюті України за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

Разом з тим, відповідна заява стягувача про визначення суми стягнення в національній валюті України за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали до апеляційного суду не надходила.

Велика Палата Верховного Суду неодноразово зазначала, що суд має право у своєму судовому рішенні вказувати про стягнення грошової суми в іноземній валюті, у якій і підлягає тоді його виконання (див., наприклад, постанови Великої Палати Верховного Суду від 04 липня 2018 року у справі № 761/12665/14-ц, від 16 січня 2019 року у справі № 373/2054/16-ц та у справі № 464/3790/16-ц, від 23 жовтня 2019 року у справі № 723/304/16-ц).

Відповідно до вимог статті 141 ЦПК України з Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» на користь компанії Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання стягуються документально підтвердженні судові витрати, понесені заявником, а саме - 1 514, 00 гривень судового збору за подання заяви до Київського апеляційного суду, а також 22 209,73 євро витрат на правничу допомогу.

Витрати на професійну правничу допомогу підтверджуються, зокрема, Договором про надання правової допомоги № 21-01/2022 від 21 січня 2022 року, який укладений між Стягувачем та Адвокатським об`єднанням «Ей. Джи. Ей та партнери», разом з Додатковою угодою №6 до нього від 20.02.2024 року, Звітом про використання робочого часу та розбивки годин фахівців адвокатського об`єднання, копією рахунків № 04/04/2025/CNBM від 04.04.2025 та № 15/04/2025/CNBM від 15.04.2025, доданими квитанціями про оплату, та складаються з вартості безпосередньо професійної правничої допомоги в сумі 21 825,00 євро, а також 384,73 євро витрат на оплату послуг перекладу та нотаріального засвідчення документів, витрат на друк документів та оплату поштових послуг.

Такий розмір витрат на правничу допомогу суд вважає співмірним зі складністю справи та виконаними адвокатами роботами (наданими послугами), часом, витраченим на виконання відповідних робіт та обсягом наданих послуг.

Керуючись статтями 23, 141, 259, 260, 268, 474 - 479 ЦПК України, суд

УХВАЛИВ:

Заяву - задовольнити.

Визнати та надати дозвіл на виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01липня 2023 року у справі № 26725/HBH у складі Джона Марріна, Генрі Бернарда Едера, Ансельмо Райеса у справі за позовом Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання(англ. China National Building Materials and Equipment Import&Export Corporation) до Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» (ПАТ «Промінвестбанк»).

Видати виконавчий лист на примусове виконання рішення Міжнародного арбітражного суду при Міжнародній торговій палаті від 01липня 2023 року у справі № 26725/HBH про стягнення з Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» (ПАТ «Промінвестбанк») (01001, Україна, місто Київ, вулиця Малопідвальна, будинок 8, код ЄДРПОУ 00039002) на користь Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання (англ. China National Building Materials and Equipment Import&Export Corporation) (будівля № 4 Міжнародного бізнес-центру ЖУ Ю №9, Шу Ті Саут Роуд, округ Хайдянь Пекін Китайська Народна Республіка) ((англ. Building № 4, Zhu Yu International Business Center No. 9 Shou Ti South Road, Haidan District, Beijin, People's Republic of China)):

- основної суми боргу в розмірі 83 626 807,82 євро, з яких 11 239 442,97 євро у формі простих відсотків за ставкою 7% річних на основну суму, починаючи з 01 серпня 2021 року до дати винесення остаточного арбітражного рішення, простих відсотків за ставкою 7% річних на непогашений залишок основної суми, починаючи з дати винесення остаточного арбітражного рішення до повної оплати основної суми;

- витрат стягувача в розмірі 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів;

- арбітражні витрати (включаючи гонорари та витрати арбітражного суду), на суму 537 000,00 євро;

- прості відсотки на 35 400,00 гонконзьких доларів, 483,14 євро, 3 000 000,00 китайських юанів та арбітражні витрати, а також непогашений залишок цих сум за ставкою 8,583% річних, починаючи з дати винесення арбітражного рішення до сплати.

Стягнути з Публічного акціонерного товариства «Акціонерний комерційний промислово-інвестиційний банк» (ПАТ «Промінвестбанк») (01001, Україна, місто Київ, вулиця Малопідвальна, будинок 8, код ЄДРПОУ 00039002) на користь Китайської Національної Корпорації з Імпорту та Експорту Будівельних Матеріалів та Обладнання (англ. China National Building Materials and Equipment Import&Export Corporation) (будівля № 4 Міжнародного бізнес-центру ЖУ Ю №9, Шу Ті Саут Роуд, округ Хайдянь Пекін Китайська Народна Республіка) ((англ. Building № 4, Zhu Yu International Business Center No. 9 Shou Ti South Road, Haidan District, Beijin, People's Republic of China))

- 1 514, 00 гривень судового збору за подання заяви до Київського апеляційного суду;

- 22 209,73 євро витрат на професійну правничу допомогу.

Ухвала суду може бути оскаржена до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня проголошення шляхом подання апеляційної скарги безпосередньо до цього суду.

Ухвала суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги ухвала суду набирає законної сили після розгляду справи судом апеляційної інстанції.

Суддя **Таргоній Д.О.**